

umuligt, at naar den nye Form for Sparekasser, som det ærede Medlem for Skjøbenhavns 4de Valgfreds (Scharling) nylig omtalte, havde udvillet sig noget videre, kunde Staten finde Leilighed til at optage dette Princip, saaledes som det er flet i andre Stater. Det gaar jo ud paa ved Salg af Mærker at give Folk Leilighed til at kjøbe saadanne, først færre, dernæst flere, og endelig at faae en Sparekassereg. Derved opnaas en Fordel, og hvis nu Staten tog Sagen i sin Haand, saar Staten denne Fordel. Der vil jo nemlig være en Tid, hvor Pengene ville være venteløse, f. Ex. indtil en Sparer har samlet sig 5 Kr. Det vilde være en ikke lille Sum, der paa den Maade aarlig vilde kunne flyde ind i Statskassen, uden at deraf flød Renter. Nu er det nemlig saaledes, at saa smaa Summer som indtil 5 Kr. sjældnere indfættes i de bestaaende Sparekasser. Det vil derimod blive meget almindeligt, naar Folk kunne kjøbe f. Ex. Løse-Mærker. Naar Staten selv overtog en saadan Institution, vilde den blive aldeles sikker, og den Fare for Eftergivelse, som det ærede Medlem med Rette paapegede, med Hensyn til de smaa Forsøg, der nu ere gjorte, vil lettere kunne fjernes, ligesom de Omkostninger, der vilde være at afholde i Form af Agentur-gebyrer o. desl. til dem, der havde Indsamlingen af disse Mærker i Hænde, eller rettere sagt den Rabat, der maatte gives ved Salg af Mærke, vilde blive indvundne ved, at de mindre Summer slet ikke forrentedes. Jeg tror, at man efterhaanden vil komme til et saadant Princip; jeg tror, at Sparekasselinstitutionen, som den har udvillet sig stærkt her i Landet, i de sidste 50 Aar, har fulmineret. Jeg veed nok, at det er en Tro, der ikke deles af Folk i Almindelighed, men det er min Anskuelse, at den Form, hvorunder Udviklingen hidtil er gaaet frem, ikke vil vedvare i Fremtiden. Skulde altsaa det Tilfælde indtræde, at man skred til en saadan Form, at Staten anlagde Sparekasser, navnlig gennem Livrente- og Forsørgelsesanstalten, havde man bebyrdet sig med en Embedsmand, som vilde være overflødig. Jeg tror derfor, at der er god Grund til at vedtage det Forslag, som er opført under Nr. 6, og navnlig skal jeg i Modsetning til den ærede sidste Ræder tillade mig at opfordre ærede Medlemmer til at stemme for det af mig stillede Ændringsforslag, som gaar ud paa, at det Beløb, der stilles til Disposition for Indenrigsministeren, skal være 8,000 Kr. foruden Reisegodtgjørelse og Diæter. Thi jeg samstemmer med de Herrer, der mene, at den Mand, der imidlertid skal overtage den Post, som der her er Tale om, bør stilles pekuniært saaledes, at man kan finde en Mand, der nogenlunde er en finantiel Kapacitet, til at overtage dette efter min Mening midlertidige Hverv. Altsaa skal jeg anbefale ærede Medlemmer at stemme for dette Forslag. Hvad det næste Ændringsforslag angaar, havde den ærede Ordfører ikke fuldfornen Ret,

naar han sagde, at den Ændring, som under Nr. 7 er foreslaaet i Hovedforslagets § 6 med Hensyn til Navnet, nemlig at Indenrigsministeren kun skal udnævne de to, af hvilke den ene er Formand, medens Sparekasserne skulle udnævne de tre, er en nødvendig Konsekvens af, at Sparekassereinspektøren falder bort, thi endt jeg ikke skal negte, at det nærmest var Hensynet hertil, der bragte mig paa den Tanke at søge Ændring i Reglerne for Udnævelsen af Navnet. Det forekommer mig, at naar der er fem i et Navn, er det vanskeligt at sige, om Indenrigsministeren eller Sparekasserne skal udnævne de tre, men naar man giver Indenrigsministeren Formandsvalget, ser jeg ikke, at der er Fare ved at give Sparekasserne Ret til at udnævne de tre og Indenrigsministeren kun de to. Imidlertid holder jeg ingenlunde overmaade stærkt paa dette Forslag, men kan dog ikke, som det ærede Medlem for Fredensborg (Sage) opfordrede mig til, lade det falde, i alt Fald ikke paa dette Stadium. — Hvad angaar de øvrige Forslag, som jeg støtter, kan jeg henholde mig til den Motivering, der er givet af det ærede Medlem for Fredensborg med Hensyn til Spørgsmaalet om Forholdet mellem Sparekasserne og Bankerne og den Ordning, som derefter bliver at indføre. Kun skal jeg fremhæve, at forsaavidt det i Ændringsforslaget er forudsat, at Indenrigsministeren skal kunne gjøre Undtagelser fra de gjældende Regler, maa jeg særlig henlede Opmærksomheden paa, at der gives Tilfælde, hvor man maa forudsætte, at den ærede Minister vil bringe dette til Uendelse, da man ellers vil komme til paa flere Steder at gjøre et Indgreb i en helbringende Virksomhed, som ikke fortjener at hemmes. Jeg skal som Exempel nævne Skjøbenhavns Arbejderbank, der, som bekendt, arbejder med en mindre Aktiekapital og derfor ikke vil kunne opfylde Betingelsen om de 25 Procent. Jeg tvivler ikke et Øieblik om, at den ærede Minister vil særlig betragte sig som kaldet til at meddele denne Bant de Begunstigelses, som Forslaget forudsætter, at Ministeren kan give. — Blandt de andre Forslag skal jeg særlig henlede Opmærksomheden paa et, som er flettet af de ærede Medlemmer for Varde og Borsild (Saastrup og Buch), som jeg ikke kan negte, jeg i høi Grad sympathiserer med, nemlig det, der gaar ud paa at stille de mindre Sogneparekasser, som findes omkring i Landet, vistnok i et Antal af 300, saa at de altsaa udgjøre $\frac{3}{4}$ af de bestaaende Sparekasser, noget friere med Hensyn til Tilsynet. Jeg tror nemlig, at disse Sparekasser, der ere oprettede af Folk, der i Reglen selv garantere for Beløbene, og som ere af et mindre Omfang, bør undtages fra de almindelige Bestemmelser om Sparekasser. Jeg er indrer ogsaa, at Sparekassekommissionen har anbefalet at stille disse mindre Sparekasser friere, idet den har sagt, at med Hensyn til dem er der ingen-